

Dincolo de coduri și dosare – parteneri de viață și coechipieri: un interviu cu procurorii Vasile și Dorina Ciubotaru

Pentru familia Ciubotaru, Procuratura nu este doar un loc de muncă, ci o cale a vieții. Vasile, cu 25 de ani de experiență, și Dorina, cu aproape două decenii în slujba legii, vorbesc despre dedicare, lecții învățate din cazuri dificile și modul în care au reușit să-și păstreze echilibrul între carieră și viața de familie.

Doamnă și domnule Ciubotaru, de câți ani activați în cadrul Procuraturii și ce v-a motivat, pe fiecare în parte, să alegeți profesia de procuror?

Vasile Ciubotaru: Eu activez din anul 2000. În august fac 25 de ani de activitate în calitate de procuror. Ce m-a motivat? Greu de spus... Până a învăța la facultatea de drept, am studiat la Colegiul Republican de Informatică și Drept și acolo veniseră niște reprezentanți de la Procuratură și ne-au făcut... să zicem așa: un fel de publicitate a profesiei, pentru recrutare a tinerilor cu cunoștințe mai aprofundate în dreptul penal. Și poate de atunci m-a marcat această meserie. Procedura de angajare nu era atât de anevoioasă ca acum, am susținut câteva evaluări și am fost admis.

Dorina Ciubotaru: Activez în Procuratură din 2006. De ce Procuratura? Pentru că atât atunci, cât și acum, profesia de procuror este considerată una nobilă. În timpul facultății am efectuat practica în mai multe instituții, dar cel mai mult mi-a plăcut la Procuratură. Imediat după absolvirea facultății, am depus actele la concurs și am fost angajată ca procuror stagiar la Procuratura raionului Orhei. Treptat a început să îmi placă. Nu pot spune că de la început mi-a plăcut, căci era cam greu, dar m-am străduit să fac față.

Care sunt atribuțiile Dvs în instituțiile în care activați la moment?

Vasile Ciubotaru: La moment, activez în calitate de adjunct interimar al procuror-șef al Procuraturii Orhei, dar exercit și atribuțiile de procuror-șef pentru că funcția nu este suplinită. În retrospectivă – am fost procuror mai bine de 10 ani în Procuratura Telenești, mai exact în calitate de procuror-șef am avut două mandate consecutive. Spre deosebire de Procuratura Telenești de atunci, Procuratura Orhei e mult mai mare din punct de vedere al angajaților, și nivelul de responsabilitate este semnificativ mai ridicat.

Dorina Ciubotaru: Sunt delegată în Secția combatere tortură din cadrul Procuraturii Generale, la momentul de față. Acesta este un pas important în cariera mea profesională. De-a lungul activității, am activat în procuraturi teritoriale și am suficientă experiență. Aceasta este o provocare, dar și o oportunitate de a învăța și a mă dezvolta în continuare.

Vă amintiți cum a fost începutul în Procuratură pentru fiecare dintre voi? Ce v-a marcat cel mai mult în primii ani?

Vasile Ciubotaru: Eu am înțeles de la bun început, chiar și prin atitudinea fostului procuror conducător de atunci al procuraturii în care activam, Ion Drăguță: dacă vrei să fii procuror trebuie să fii responsabil, onest, corect în toate și să te perfecționezi continuu. Acest lucru a fost insuflat de la început. Dacă te vedea că faci față acestor rigori, el te încuraja. La general vorbind, Dumnealui mi-a zis: „Uite, ție nu îți va fi complicat să activezi în Procuratura Orhei, căci e raionul tău de baștină? Există riscul să fii influențat de cunoscuți, rude.” Știu că atunci i-am răspuns că sunt foarte dur în aceste chestiuni și nu tolerez părtinirile.

Dorina Ciubotaru: În prima perioadă de activitate, când îmi apărea o întrebare, mergeam la colegi pentru a mă consulta și unul din colegi, care era soțul meu mi-a dat o lecție dură, dar extrem de valoroasă. M-a motivat să nu caut răspunsuri la alții, dar să le descopăr singură. Datorită lui, am început să studiez mai temeinic normele procesuale, atât practica națională, cât și internațională. A fost o perioadă de formare intensă, care m-a întărit profesional și mi-a oferit o bază solidă pentru carieră.

V-ați cunoscut deja în cadrul sistemului sau înainte? Povestiți puțin despre acel moment.

Dorina Ciubotaru: Ne-am cunoscut în cadrul sistemului. Ulterior, am fost transferați în diferite subdiviziuni ale PG și deja nu mai activam în aceeași procuratură.

Vasile Ciubotaru: Inițial am fost colegi, fără a crede că relația colegială va crește în relație de cuplu. Noi procurorii suntem așa de tare copleșiți de activitatea profesională, că practic îți rămâne foarte puțin timp să îți aranjezi viața personală, așa cum o fac oamenii de alte profesii.

A fost dragoste de la prima vedere?

Vasile Ciubotaru: Nu știu. Poate și a fost de la prima vedere, dar ea s-a alimentat cu timpul. Adică poate și a existat o scânteie inițială, dar s-a manifestat în timp.

Dorina Ciubotaru: Cum a spus și Vasile, relația a fost una care a crescut pe parcurs. La început îl percepeam doar ca un coleg, nimic mai mult. Însă în timp m-a cucerit prin atitudinea lui calmă și gentilă. Mi-a câștigat încrederea și admirația.

Când ați prins la curaj să o cereți de nevastă pe soția Dvs?

Dorina Ciubotaru: Destul de repede.

Vasile Ciubotaru: Un an și un pic.

Din câte cunosc, aveți 3 copii. Cum reușiți să îmbinați munca de procuror și responsabilitățile de familie?

Vasile Ciubotaru: Aici va răspunde soția, căci ea a fost mai mult lângă copii, implicată în educarea lor.

Dorina Ciubotaru: Cred că reușita familiei se datorează echilibrului pe care soțul mi-l oferă, planificării și răbdării. Și dragostei. Ne organizăm timpul, astfel ca celălalt să preia rutina zilnică când unul nu poate. Nu avem reguli stabilite conform cărora doar soțul sau doar eu trebuie să facem ceva. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, fiecare poate prelua oricare dintre activitățile familiei.

„Cred că reușita familiei se datorează echilibrului pe care soțul mi-l oferă, planificării și răbdării.”

Vasile Ciubotaru: Noi procurorii avem o vulnerabilitate. Cazurile te copleșesc foarte mult. Și trebuie să înveți chestia că dacă ai trecut pragul casei, trebuie să uiți de acele momente, acele retrairi profesionale ca să te poți dedica familiei. Dacă ești tot timpul îngândurat cu cazurile pe care le instrumentezi, practic ești foarte nervos. Cazurile lasă o amprentă adâncă care te influențează în afara orelor de serviciu. Și iată provocarea cea mai mare este să poți alunga acele gânduri, sau să le separi. Să ai lumină și zâmbet pe față, căci copii nu o să te înțeleagă că ai avut la serviciu un caz de omor sau un caz care te copleșește așa de tare, încât se zguduie inima în piept. Momentul ăsta e foarte dificil. Dar dacă înveți să separi munca de viața domestică – totul îți reușește.

„Cazurile lasă o amprentă adâncă care te influențează în afara orelor de serviciu... provocarea cea mai mare este să poți alunga acele gânduri... Să ai lumină și zâmbet pe față, căci copii nu o să te înțeleagă că ai avut la serviciu un caz de omor sau un caz care te copleșește așa de tare, încât se zguduie inima în piept.”

V-ați confruntat vreodată cu situații profesionale dificile? Care au fost cele mai mari provocări pe care le-ați întâmpinat în activitate?

Vasile Ciubotaru: Cea mai mare provocare este de a stăpâni emoțiile. Trebuie să fii neutru, să judeci la rece, să nu dai frâu liber părții emotive când instrumentezi diferite dosare.

Dorina Ciubotaru: Pentru mine, cele mai emoționante sunt cauzele unde sunt implicate victime minore. Atât dosarele de abuz sexual, cât și de violență în familie. Am avut un caz care foarte mult m-

a afectat... Partea vătămată minoră – un băiețel de 13 – 14 ani, iar mama acestuia i-a aplicat arsuri termice cu fierul de călcat pe diferite părți ale corpului. Înainte de a începe audierea în condiții speciale a minorului, care era plasat într-un centru de plasament, acesta a spus că vrea să discute cu procurorul și îmi zice: „Doamnă procuror, eu am să vă povestesc totul, dar să îmi permiteți să merg acasă la mama.” M-am emoționat foarte mult. Pentru mine a fost ca o săgeată în inimă întrebarea copilului. În aceste situații trebuie să

„Partea vătămată minoră – un băiețel de 13 – 14 ani, iar mama acestuia i-a aplicat arsuri termice cu fierul de călcat pe diferite părți ale corpului. Înainte de a începe audierea... acesta a spus că vrea să discute cu procurorul și îmi zice: „Doamnă procuror, eu am să vă povestesc totul, dar să îmi permiteți să merg acasă la mama.””

analizezi nu doar ce pedeapsă soliciți, dar și impactul emoțional asupra copilului. Chiar dacă în acel dosar femeia a primit o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia, ea oricum a fost condamnată la închisoare pentru un alt caz de violență în familie.

„Eu am înlemnit când s-a deschis ușa. El îmi zice: „Bună ziua, domnule procuror. Nu v-ați așteptat că o să mă mai vedeți, că iată am ieșit din penitenciar.”

bărbatul a fost condamnat... dar iată peste ani de zile, mă trezesc că îmi bate cineva la ușa biroului de serviciu. Era vorba despre acel bărbat care a ieșit din penitenciar, și-a executat pedeapsa și a venit la mine la serviciu. Eu am înlemnit când s-a deschis ușa. El îmi zice: „Bună ziua, domnule procuror. Nu v-ați așteptat că o să mă mai vedeți, că iată am ieșit din penitenciar.” Persoana era în vârstă, a avea o stare de sănătate precară și mulți ziceau că el dacă va sta în detenție, nu va mai ieși viu de acolo. Tocmai a trecut rece prin mine când l-am văzut. Și el spune: „am o stimă și un respect față de Dumneavoastră că obiectiv ați dus cazul meu și ați evidențiat toate laturile, căci ați remarcat și comportamentul nedemn al victimei decedate.” Într-un fel, persoana a avut un sentiment de apreciere că i-am investigat corect cazul. Ca procuror este important să reflecti toate circumstanțele cauzei, inclusiv în situații când cineva provoacă pe altcineva la o infracțiune.

Vasile Ciubotaru: Dacă să mă refer și eu la un caz specific, mie mi-a rămas în memorie primul meu caz investigat de omor. Cazul nu a fost unul foarte complicat, dar la fel mi-a lăsat o amprentă emoțională. Era vorba de omorul feciorului vitreg de către tată. Feciorul anterior îl maltrata psihologic și îi aplica și leziuni tatălui, iar acesta, într-un fel, s-a răzbunat pentru acea atitudine ilegală a victimei. Dar nu asta e ce vreau să vă spun... eu am trimis dosarul în judecată,

Dorina Ciubotaru: Însă există cazuri și de alt gen. Dacă e să mă refer la o situație din anul 2023, am fost și amenințată telefonic cu moartea, cu incendierea pentru a nu adopta anumite decizii pe un dosar aflat în exercitare. Îmi era frică nu atât pentru mine, dar pentru copii mei. A fost pornită o cauză penală în legătură cu aceste apeluri.

Ce schimbări/reforme v-ați dori în sistemul Procuraturii?

Dorina Ciubotaru: Cred că aspectele legate de pensionare. Căci noi suntem supuși mereu riscului și, respectiv, stresului. Unii procurori nici nu ajung să trăiască până la vârsta de pensionare. Suntem și vulnerabili, căci suntem persoane publice, iar dacă emiți o hotărâre care nu este în favoarea uneia din părți, te denigrează pe toate rețelele sociale, în mass-media. Și faptul dat afectează și familia procurorului.

„Unii procurori nici nu ajung să trăiască până la vârsta de pensionare. Suntem și vulnerabili, căci suntem persoane publice, iar dacă emiți o hotărâre care nu este în favoarea uneia din părți, te denigrează pe toate rețelele sociale...”

Vasile Ciubotaru: Dacă ar fi să adaug ceva, aş fi de părerea că dacă vrem să schimbăm opinia societăţii despre noi, ca sistem de justiţie penală, fiecare din noi trebuie să îşi facă munca bine acolo unde este.

„...dacă vrem să schimbăm opinia societăţii despre noi, ca sistem de justiţie penală, fiecare din noi trebuie să îşi facă munca bine acolo unde este..”

Ce valori consideraţi că vă definesc ca familie şi care se reflectă şi în modul în care vă exercitaţi profesia?

Dorina Ciubotaru: Responsabilitate, echilibru, planificare, corectitudine.

Vasile Ciubotaru: Corectitudine, exigenţă, o anumită regulă de conduită în societate şi la serviciu.

Ce aţi învăţat unul de la celălalt în aceşti ani, ca oameni şi ca procurori?

Vasile Ciubotaru: De la soţie am preluat bunăvoinţa. Poate chestiunea de a fi mai descătuşat, liber, emotiv în familie. Înainte de căsătorie nu eram aşa. M-a învăţat să fiu mai deschis în relaţie.

Dorina Ciubotaru: De la soţ am învăţat cât de valoroasă poate fi inspiraţia. M-a motivat să mă dezvolt constant. Prin sprijinul lui necondiţionat, am descoperit cât de important este să creşti împreună cu cineva, să te susţii reciproc în fiecare pas al drumului, indiferent de provocări.

Ce sfat aţi oferi tinerilor procurori care îşi doresc o carieră solidă, dar şi o familie unită în acelaşi timp?

Vasile Ciubotaru: Nu ştiu... Realizările bune nu vin brusc. Trebuie să depui efort. Şi ele vin treptat. Nu trebuie să cazi în disperare că: uite nu mă motivează salariul sau nu am condiţii atât de prielnice de activitate, deoarece, dacă să facem, iarăşi, o retrospectivă, cu 20 de ani în urmă erau condiţii şi mai grele de muncă şi mai anevoioase, iar salariul era şi mai puţin motivant. Cu răbdare, curaj şi perseverenţă totul o să se primească. Activitatea de procuror nu este una uşoară, iar familia este acel refugiu din activitate care îţi dă puteri să faci faţă rigurilor. Dacă este o familie sănătoasă, unde tu acolo chiar te simţi bine şi îţi iei energia din plin, o să faci faţă la toate provocările profesiei. Pentru mine ar fi fost dificil să fiu procuror şi să nu am o familie.

Dorina Ciubotaru: Cum am mai spus, atât acasă, cât şi la serviciu ai nevoie de echilibru, răbdare, planificare, responsabilitate, corectitudine. Noi trăim bazându-ne pe aceleaşi principii. Învăţăm şi copiii să fie corecţi, empatici, responsabili şi să fie un exemplu pentru cei din jur. Zi de zi le amintim aceste principii. A devenit deja un stil de viaţă. Nu suntem procurori doar la muncă, dar şi în afara orelor de muncă.

15 mai 2025